

URC DOAMNE CĂTRE TINE

Azi dup-un car de ani
Când flacăra pălește
Iar drumu-i spre sfârșite
Cu nădejdi năruite
Și altele-mplinite
Cu-n aer de-mbulzeală
De păstorită turmă
Ce-n treacă a stârnit
Colbul lăsat în urmă;
Când liniștea se-așterne
Sub orizonturi terne,
Sub semnul împăcării,
Și vâlul înserării;
Tu, Doamne, preamărit
Tu ce-ai sădit în mine
A rugii cuviință
Tu ce m-ai sprijinit
Să trec peste ruine
Și-n repetate rânduri
Trecut în neființă
Să mă întorc în mine
Azi ca și ieri, stăpâne
Pe trepte de credință
Cu-n suflet pioșit
Urc Doamne către tine
Iernatic și smerit.
Și-acum într-un târziu
În pârg de înnoptat
Șubred și-mpuținat
Cu-a ta îngăduință
Mai dăinuî printre-ai mei
Și biciuit de timp
Purtat de-al tău răgaz
Pân-la un nou zăgaz
Trăiesc din pregetări
Tăcute resemnări

Noian de evocări
Și gângave cerinți,
Troieni de neputinți,
Sunt soldul amintirii
Și rodul scotocirii,
Sertare prăfuite
Imagini patinate
Ecouri ce răsună
Tinzând să se-mpreune
Izbind de țarmul firii,
Sunt unduiri de strune
Stângace îngânări
Zvon de mărturisiri
Ce freamătă pe rând
În taină depănând
Răzlete amintiri
Obide și-mpliniri.
Astăzi, de timp zorit
Gonesc spre asfințit,
Cu mâini împreunate
Cu crezuri încuibate
Mă-ndrept spre tine Doamne,
Tu, pildă de dreptate
Simțind cum mă îmbie
Pe aripi de chindie,
Lăuntrica dogoare,
Căci ruga ce mă arde
Spre tine o înalț,
Tu ce m-ai păsuat
Părinte preaslăvit
Și nici în deznădejde
Tu nu m-ai părăsit.